

Cuprins

Introducere	9
1. Când viața își schimbă cursul.....	13
2. Sunt multe locașuri	19
3. În plină călătorie	33
4. Miracolele se întâmplă cu adevărat	47
5. Vocile tăcute	59
6. Și Dumnezeu cântă?	69
7. Un mesager din Rai?.....	77
8. O nenorocire fericită	87
9. Proiecte Divine.....	99
10. Și un copilăș îi va conduce.....	109
11. Prietenul nostru, carele ești în Ceruri... ..	119
12. Călătoriile sufletului	127
13. Tărâmul umbrelor.....	147
14. A vedea sacrul în fiecare clipă.....	157
15. Niciodată nu e prea târziu pentru a fi binecuvântat	165
16. Darul profeției.....	175
17. Darul vindecării	181
18. Un semn cu adevărat „măreț“	197
19. Era ca o muzică pentru urechile lui.....	205
20. Mesajul unei mame.....	211
21. Invitația	217
Anexă. Amănunte despre oamenii pe care i-ai cunoscut aici.....	229
Cuvânt de recunoștință	235

Introducere

„Dumnezeu a murit?“

În anii 1960, aceasta era marea întrebare. Toți și-o puneau. Oamenii vorbeau despre acest lucru. Era scrisă pe toate autocolantele. Devenise un fel de loc comun, un fenomen cultural.

Bineînțeles că nimeni nu credea cu adevărat că Dumnezeu a murit. Era doar un mod interesant de a ne îngădui nouă înșine, ca societate, să discutăm despre rolul pe care Dumnezeu îl juca în viețile noastre – în caz că exista vreunul.

Alături de alte sloganuri, cum ar fi „Faceți dragoste, nu război“ și „Preferăți pacea“, această întrebare despre Dumnezeu formată din trei cuvinte conținea starea de spirit a unei generații de căutători, în special tineri cu părul lung până la umăr (bărbați și femei), adesea îmbrăcați numai cu mărgelile (uneori chiar în public), și care nu puteau înțelege de ce se agitau cu toții atâta și de ce nu se putea răspunde la întrebările complexe ale vieții printr-o ridicare din umeri. Știi, ceva de genul „Culegeți flori, nu vă luptați“¹. Mai nostim era că aveau dreptate. Puteam *cu adevărat* să rezolvăm totul cu o ridicare din umeri.

---

¹ Slogan folosit, ca și cele de mai sus, de hipioți în anii 1960; această mișcare respingea materialismul, protesta împotriva războiului din Vietnam, sprijinea mișcărilor pentru drepturi civile. Tinerii se îmbrăcau neconvențional, practicau sexul liber și luau droguri. Erau împotriva violenței și se străduiau să pună în practică ideile exprimate în sloganuri ca „Faceți dragoste, nu război“. (n. tr.)

Acum am ieșit din secolul XX și am intrat în secolul XXI și încă încercăm să descoperim un mod de a rezolva acest lucru. Cum putem să ne îmbrățișăm, când nici măcar nu ne cunoaștem, când între noi există o distanță atât de mare? Din același motiv nu putem să ne îmbrățișăm pe noi înșine! Și nu ne este permis să *încercăm* să ne dăruim dragoste nouă înșine și unul altuia.

Așa ceva e o prostie. E ceva depășit. Era valabil pentru hipioți. Am depășit treaba asta. Așa că hai să ne continuăm viața, ce părere ai? Să mergem la serviciu, să ne plătim facturile, să ne îndeplinim obligațiile, să ne ținem promisiunile, să trăim în pace și să creăm cât mai puține probleme cu puțință când plecăm! E bine? Vreau să spun, să nu creăm niciun fel de necazuri matricei. N-am putea face doar asta și să încetăm cu prostiile?

Ei bine, eu încă trebuie să pun întrebările din anii 1960. Unde este iubirea? Și unde-și găsește Dumnezeu locul în toate acestea? După cum arată situația, noi încă ne străduim să aflăm răspunsul. Ca societate, ca lume, căutăm încă răspunsul.

Am de gând să-ți propun un punct de pornire. Haide să începem cu o îmbrățișare. Această carte reprezintă o îmbrățișare uriașă acordată lui Dumnezeu. Este un fel de salut, un bilețel de mulțumire. Nu, nu... un bilețel de iubire. Sper că, atunci când vei fi încheiat de citit această carte, vei simți că și Dumnezeu te-a îmbrățișat. Și știi de ce? Dumnezeu te îmbrățișează și El. Atunci când Îl îmbrățișăm pe Dumnezeu, Dumnezeu ne răspunde printr-o îmbrățișare. Da, Doamne! Dumnezeu ne îmbrățișează *primul*.

De fapt, asta vrea să spună cu adevărat această carte. Ea se referă la momentele din viața noastră când Dumnezeu vine și ne îmbrățișează din plin. Aceste îmbrățișări vin sub multe forme și multe din ele sunt prezentate aici. Cereri la care se răspunde

imediat, „semne“ din cer, lucruri care se așază la locul lor ca prin farmec. Totul este aici.

Acestea sunt povestiri despre viața reală și oameni reali. Mi-au fost trimise de către oameni deoarece eu le-am cerut-o. Am vrut să știu dacă experiența mea legată de Dumnezeu era cu adevărat atât de diferită de a altora sau dacă, după cum bănuiam, cu toții aveam cam aceeași experiență, dar eu sunt singurul care vorbesc despre ea – sau, oricum, unul dintre foarte pușinii care o fac.

Până acum. Sunt fericit să-ți spun că volumele *Conversații cu Dumnezeu* au generat o conversație *despre* Dumnezeu. Chiar și oamenii care nu sunt de acord cu ceea ce au citit în aceste cărți au intrat cel puțin în legătură cu propriul lor adevăr despre Divinitate. Iar acesta este un lucru bun. Este la fel ca în cazul vechii întrebări „Dumnezeu a murit?“. Ea ne permite cel puțin să privim subiectul în față!

Acum, în acest grupaj de povestiri, oamenii își împărtășesc experiențele lor despre felul în care Dumnezeu acționează în viața lor. Eu le-am completat cu comentarii și reflecții bazate pe materialul bogat aflat în cele peste 1 000 de pagini ale volumelor *Conversații cu Dumnezeu*. Am făcut foarte multe referiri la aceste cărți deoarece cred că în ele există mesaje minunate și folositoare; sper să-ți arăt prin ele modul în care aceste mesaje se aplică într-un mod practic în viața de zi cu zi.

Prin urmare, sper să-ți placă această mică formă de călătorie. Vom auzi despre miracole și despre modul în care ele pot fi produse în viața *ta*. Vom auzi – nu de la mine, ci din povestirile altor oameni – câte ceva despre minunile lui Dumnezeu. Despre sincronizări incredibile, despre prezența unor voci divine,

despre împrejurări de o coincidență extraordinară și despre vorbe rostite la întâmplare de către copii, vorbe care aduc o înțelepciune direct de la Dumnezeu; vom auzi și despre evenimente spontane care defid orice explicație, în afară de cazul în care accepți unica explicație posibilă.

Dumnezeu a făcut totul.

Nu, Dumnezeu nu a murit. Iată dovada.